

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **D. K.**, zastoupena JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 58 Az 6/2007 - 30,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2007, č. j. OAM - 1028/VL - 20 - BE07 - 2006, nebyla žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný za důvod stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil její problémy s neúspěšnou kandidátkou do kyrgyzského parlamentu a lidmi z jejího okolí, příjezd zletilého syna na území České republiky a snahu o legalizaci pobytu. Přitom dospěl k závěru, že tyto důvody nelze podřadit pod žádné z výše uvedených ustanovení zákona o azylu, a to především s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka o udělení mezinárodní ochrany požádala až více než po dvou a půl letech nelegálního pobytu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce Liberec, v níž zejména namítala nedostatečné zjištění stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále uvedla, že v jejím případě byly splněny podmínky § 12 zákona o azylu, neboť jí kyrgyzské státní orgány neposkytly pomoc před pronásledováním, a podmínky § 14a téhož zákona, protože žalovaný řádně neposoudil, zda jí v případě návratu hrozí nelidské či ponižující zacházení.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 58 Az 6/2007 - 30, zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého

rozhodnutí soud zejména uvedl, že potíže s neúspěšnou kandidátkou do parlamentu, jež spočívaly ve stěžovatelčině přeřazování na jinou práci a v pobírání nižšího platu, nelze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Tomuto závěru nasvědčuje též skutečnost, že stěžovatelka výslovně označila za důvod příjezdu do ČR snahu zde pracovat a podporovat rodinu. Tvrzené pronásledování, navíc uplatněné po značně dlouhé době, tak soud považoval za účelové. Rovněž důvody pro udělení doplňkové ochrany krajský soud ve stěžovatelčině případě neshledal, jelikož ona sama ani netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by mohlo být dovozeno hrozící mučení či ponižující zacházení.

Rozsudek krajského soudu stěžovatelka napadla kasační stížností, v níž vyjádřila přesvědčení, že za důvod hodný zvláštního zřetele je v jejím případě nutno považovat její již dlouhodobý pobyt na území České republiky společně se synem A. K. Vzájemně jsou na sebe zcela odkázáni a v Kyrgyzstánu ztratili veškeré osobní vazby, které si naopak vytvořili v ČR. Soud se rovněž nesprávně ztotožnil s nesprávným hodnocením situace v zemi stěžovatelčina původu, přestože je zřejmé, že její život by návratem do této nedemokratické a islámské země mohl být vážně ohrožen. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a zopakoval, že stěžovatelka dle jeho názoru nespĺňuje podmínky § 12 ani § 13 zákona o azylu. K námitce ohledně humanitárního azylu pak žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to v tom smyslu, že žadatel na jeho udělení nemá subjektivní právo. Stěžovatelčiny námitky v kasační stížnosti považuje žalovaný za nedůvodné, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila (byť nikoli výslovně) kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná, avšak s výjimkou níže uvedenou.

Nepřípustnou shledal soud stěžovatelčinu námitku nedostatečného posouzení důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť tuto námitku neuplatnila v podobě žalobního bodu v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Ke stěžovatelkou namítaným skutečnostem lze uvést, že zdejší soud již mnohokrát konstatoval: Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, dostupný na www.nssoud.cz.

Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2003 - 42 ze dne 18. 12. 2003 (dostupném na www.nssoud.cz), bylo konstatováno, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.

Již v rozsudku publikovaném pod č. 115/2004 Sb. NSS bylo vysloveno, že obava z jednání soukromých osob, tj. aktů neprováděných státní mocí, přičemž žadatel o azyl se v domovském státě vůbec nepokusil svou situaci přes tamní státní orgány řešit, nezakládá důvod pro poskytnutí azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu